

Renovare necesse est

Gondolatok a ciszterci szellemiség megújításáról

Mostanában már közhelynek számít a társadalom példátlan méretű és mélységű erkölcsi hanyatlásáról értekezni. – Ez a jelenség mindennapi életünk szinte minden területén tapasztalható. Tünetei: az érzelmi elsivárosodás, az emberek egymástól való elidegenedése és nem utolsósorban a magasabb rendű céloktól, eszményektől való elfordulás és kiüresedés.

Jóval kevesebb a közlemény a jelenlegi helyzetből való kijutás módjairól és konkrét nevelési feladatokról. E hiányt szeretném csökkenteni, néhány gondolat közreadásával.

A kialakult válságból egyértelműen csak egy kiút lehetséges: a ciszterci, katolikus, keresztényi szellemiség megújítása a modern morális, pszichológiai és spirituális követelmények figyelembevételével. E módszer alapvető formája és egyben módszertani sarkköve a személyes példamutatás.

El kell érniünk egy olyan ciszterci nevelési módot, amely a legkorszerűbb tudással vérteti fel növendékeit, anélkül, hogy azok önhitté vagy a "kisebbséget" lekezelővé válnának.

Törekedni kell, hogy rendíthetetlen hitre tegyenek szert és gyakorolni tudják a felebaráti szeretet minden formáját. Legyenek türelmes jóakarattal egymásiránt, de általában minden emberrel.

Magatartásuk legyen nyílt, őszinte. Tudjanak mértéktartással véleményt mondani mindenről. Tartsák szem előtt az evangéliumi tanácsot: "Legyetek szelídek, mint a galambok és okosok, mint a kígyók."

Végezetül, tudjanak elvek feladása nélkül kompromisszumot kötni és legyenek képesek esetleges hibájuk és tévedésük önmaguk – ha kell mások előtti – beismerésére.

A mérce magas. Jól tudjuk, hogy igen hosszú időre lesz szükség, míg egy komoly, meghatározó értékű ciszterci és mélyen keresztény elkötelezettségű réteg alakulhat ki. Őrzőkre, mécsesekre, lámpásokra azonban szükség van, hogy ők maguk és talán mások is lássanak. Ne hagyjuk kialudni a ciszterci szellemiség ma még csak pislákoló fényeit.

E nehéz munkában biztasson bennünket az ígéret: "Akik másokat az igazság útjára tanítanak és vezetnek, fényeskedni fognak mindörökké, mint az égi csillagok."
(dr. Barankay Gyula főorvos)

•••••

Meghívó az 1995. évi Közgyűlésre

Kedves Ciszterci Diáktestvérek!

Négy éve már, hogy 1990. dec.10-én az Erdőgazdaság dísztermében, szeretett tanárunk, dr. Habis György elnökletével és 48 öregdiák részvételével alakuló gyűlésünket, és alig több, mint két hónap múlva 1991. február 7-én 98 tagtársunk aktív közreműködésével az első vezetőségválasztó közgyűlést is megtartottuk. Ez alkalommal alapítványt is hoztunk létre "Az Egri Ciszterci Rendház és Gimnázium működésének újraindítása" elnevezéssel. (Alapítványtevők dr. Kovács Endre, Tárkányi László és Száva József diáktársaink.)

Már az ötödik közgyűlésünkre készülünk, mely egyben tisztújító közgyűlés is, mivel alapszabályunk előírja az elnökség és a felügyelő-bizottság kétévenkénti újraválasztását.

Szeretettel várjuk minden diáktársunkat, érdeklődő barátainkat, a ciszterci osztályokban tanító tanárokat, különösen az osztályfőnököket

1995. március 11-én, szombaton 10,30 órára,
a gimnázium II. emeleti dísztermébe (volt rajzterem).

A jelölőbizottság dr. Szerdahelyi Ferenc elnök vezetésével, Korózs László és Tóth Kamill tagok közreműködésével munkáját már elkezdte. Javaslatokat, észrevételeiteket Diákszövetségünk címére (Eger, Széchenyi u. 17. II.em., tel.:(36) 313 496) szíveskedjetez elküldeni.

A most leköszönő Elnökség:

Dr. Kovács Endre, egri segédpüspök	elnök	Szelényi János, ny.banktisztviselő	jegyző
Keszthelyi Ferenc, váci megyéspüspök	alelnök	dr. Berezkey Ottó, közgazdász	pü. titkár
Mozsgai Tádé o.cist., házfőnök	alelnök	Csák György, gimnáziumi tanár	oktatási referens
Dr. Száva József, vegyész mérnök	ü.v. elnök	Miskey Kálmán, bánya és kohómérnök	és cserkészösszekötő
Dr. Ertsey Csaba, korházig.főorvos	kuratórium elnöke	Szikla József, ép.gépészmérnök	építésügyi referens
Wolsky Agenor, építész	ü.v.	Dr.Tóth Ferenc, főorvos	elnökségi tag
Dr.Suba János, főiskolai tanár	elnökhelyettes		
	titkár		

A leköszönő Felügyelő Bizottság	Dr.Kovács Jenő, erdőmérnök	elnök
	Oláh Gyula, gépészmérnök	tag
	Bartha István, banki oszt.vez.	tag

Az alapszabály értelmében a héttagú kuratórium tagjainak megbízatása az alapítvány fennállásáig tart. A kuratórium tagjai: (dr. Ertsey Csaba, Keszthelyi Ferenc, dr.Kovács Jenő, dr.Száva József, Szelényi János, dr.Tóth Ferenc, Wolsky Agenor) automatikusan az osztály elnökségének is tagjai, külön funkció nélkül.

Ugyancsak nem választandó újra a 23 fős választmány, mivel az ő megbízatásuk 1999. tavaszán esedékes tisztújító közgyűlésig tart.

Diákszövetségünknek két örökös tiszteletbeli társelnöke van: dr. Habis György tanár és dr.Seregély István egri érsek

Az Elnökség egyhangú határozattal javasolja a Közgyűlésnek **Keszthelyi Ferenc Jeromos** o.cist., váci megyéspüspök örökös tiszteletbeli társelnökké választását.

Végül szeretettel kérünk minden diáktársunkat a Közgyűlés munkájában való aktív részvételre

Wolsky Agenor
üggy. elnökhelyettes

Mi öregdiákok mindnyájan sok kedves, Egerben élt ciszterci tanárunk képét őrizzük lelkünkben. Az ő jelenlétük 1950-ben azonban Egerben is megszakadt. Istennek hála, most újból elindult. Mozsgai Tádé atyától kértünk bemutatkozó írást, hogy megismerhessük, hiszen Ő az egyik folytatója az 1776 óta Egerben folyamatosan tanító ciszterciek sorának. Meg különben is, nem ismertük sem a szerzeteseket, sem az utakat melyek a szétszórás után a "zirciekhez" vezettek.

Mozsgai Tádé József 1934 október 3-án született Pécsen. Beöltözött 1954. február 22-én, fogadalmat tett 1955. szeptember 16-án, pappá szentelték 1959. június 21-én. Egerben a részben-visszakapott rendházban az első házfőnök 1993 augusztusa óta, és a volt Szent Bernát – ma Gárdonyi Géza – gimnáziumban hittant tanít.

Utam a Rendben 1950-től

Oblátus voltam 1949/50-ben Zircen, az obláció legelső évfolyamában, ahol is úgy éltünk, mint a család legkisebb gyermekei: mi tettük a legtöbb rosszat, bennünket kellett leginkább és legtöbbször figyelmeztetni, – és bennünket szerettek a legjobban, mint általában a "kicsiket". Természetesen mi tudtuk a legkevesebbet a világ folyásából...

1950. június 8-án részt vettünk az úrnapi körmöneten. Arra nem emlékszem pontosan, hogy merre álltak az úrnapi sátrak, de homályos emlékeim szerint az apátsági előkerttel szemben, a parkban is felsejlik emlékezetemben egy illatos sátor. 1950. június 10-e után, úgy

emlékszem rá, hogy egy vasárnapi napon, teljesen rendkívüli módon néhányunk édesanyja megjelent Zircen, édesanyám is, kisírt-ijedt szemekkel, és első kérdésük ez volt: "A gyermekeinket Zircről nem vitték el? Mert a "zircieket" (=cisztercieket, mert így hívtak bennünket Pécsen) június 10-én éjszaka elvitték az ávosok...

Bálint atya (prefektusunk) és Lóránt atya nyugtatták a szülőket, hogy nekünk nincs semmi bajunk, az iskola-évet hamar befejezzük és a héten mehetünk haza. Voltaképpen ezen a napon kezdődik az "utam Zirc után", mert ezután csak látogatni mehetünk vissza a Bakony szívébe, az igazi Alma Mater-be. 1950 nyara teljes

bizonytalanságban telt el: nem tudtuk, mi lesz velünk. – Szeptember elején megjelent nálunk Pécsen a Hartyányi bácsi, székesfehérvári oblátus-társam édesapja, aki vasutas lévén, ingyen utazott és hozta az üzenetet: néhány nap múlva lejön Pécsre a Bálint atya, ide jönnek a dunántúli oblátusok és eldől a további sorsunk.

Nem csoda, hogy abban az időben az ávósok szinte azonnal felismerték a papokat! Mi is elmosolyodtunk, amikor Bálint atyát megláttuk: egyrészt nagyon "civil-papnak" nézett ki, másrészt ennekelőtte soha nem láttuk Őt civilben.

Elhangzott a rendi utasítás: a III - IV-esek már beöltöztek Zircen novíciusnak (Hiába irigyeltük őket: október 14-én hangzott el a completorium után az utolsó Salve Regina, másnap szétszóratásba mentek), – mi pedig: I–II-osok Pannonhalmára megyünk, az akkor visszakapott bencés gimnáziumba.

Az "anya" ölése után "mostohaanyához" menni, – nem örültünk neki, de az ott töltött három év számomra boldogság volt, mert nagyon szerettem tanulni, és a lelkiiséget ugyan Zircen szívtam magamba (érdekes: 15 éves kamasz koromban és csak egy évig, mégis megmaradt!), de a humán kultúra, a tudás szeretete, a tudás "hatalma" Pannonhalmán nyílt meg előttem. Szerettem Pannonhalmán lenni!

Nem szerettem azonban Budapesten élni Mert Pannonhalma után Pest következett: munka, és közben a noviciátus, amit nagyon szerettem, de igen gyengén végeztem, mert állandóan fáradt voltam a sok utazás és a munka miatt (Budán laktunk és Kőbányán dolgoztam). A Magister atya el is akart küldeni a Rendből, de addig könyörögtem, míg megszánt: maradhattam.

1954 augusztusában előbb a pécsi egyház-megyébe jelentkeztem kispapnak, de nem mertek felvenni, mert a nevem szerepelt a legutolsó rendi névtárban. Vác felvett: legyen áldott érte Kovács Vince püspök úr! Engem a papság mentett meg, mert különben egészen biztosan feladtam volna szerzetességemet: igen gyenge voltam!

Az öt év teológia Egerben megint folyékony boldogság volt! Valóban a kápolna és a stúdium-terem nevelt ezekben az években! 1959-ben szenteltek pappá Vácott. Lóránt atya ott volt a szentelésemen az elmaradhatatlan oldaltáskájával... Csodálkoztam, és egyben csodáltam, hogy eljött, mert nem volt szokása; óvatosságból sem tett ilyent. Talán örült, hogy az egyik leggyengébb sajkája legalább a papság révébe behajózott?!

Ezen sajka alatt-mellett azonban a következő 32 év alatt sokszor felbukkantak a cápák és alaposan megtáncoltatták! Addig voltaképpen semmi baj nem volt, amíg Lóránt atya szabadon járt-kelt: tartotta bennem is a szerzetes-lelket, és szépen égett bennem a szerzetes-láng. Börtöne és halála azonban elsötétítette bennem a szerzetes-éget! Nyári lelkigyakorlataink többé nem voltak;

nemigen találkoztam rendtársakkal. Konrád keresett fel legtöbbször, mert Ő mozgékony természet. Általában ő hozta a rendi híreket: ki hol van, mit csinál ill. mit csinál vele az ÁVH. Én begubózva éltem a munkámnak, örültem a római biblikus folyóiratoknak, amiket rendtársaim küldtek, és amikor évek múlva Szörényi professzor úr kezdte szellőztetni az új biblikus eredményeket-felfogásokat, az számomra semmi újat nem jelentett. Óvatosan leveleztem Auréllal (=Mensáros Béla, földim; 1983-ban kellett őt a dallasi monostorból elküldeni), majd Donáttal. Halvány, vékony és egyre elvékonyodó cérnaszál volt életemben a szerzetesség, amit csak akkor és addig élveztem, amikor és ameddig egy-egy külföldi monostorban voltam nyári szabadságaim alatt (Stams, Róma, Lilienfeld; Dallas egészen külön fejezet 1983-ban; Dallas akkora hatással volt rám, hogy ki akartam vándorolni!).

Évtizedekig nem voltam más, mint a váci egyházmegyében nagyon szerényen élő, sokat dolgozó pap, akit az egyházmegye papsága szeretett és becsült, de nem is sejtették rólam, hogy "Mici néninek egy másik élete is van..."

Nem is sejtették, mert évtizedekig pislákoló szerzetesi tudattal szinte csak a "túlélésre éltem": túléljek egy egyre féltékenyebb főnököt (aki egyébként az egyházmegye egyik legjobb papja volt!) a diszpozícióig; egy hatkutyás helyet, ahol hat kutya és élettani végtermékei közt kellett a mellékhelyiséget megközelítenem (a második félévben ezen "ügyemmel" az állomásra jártam ki a motorral); túléljek egy súlyosan lelkibeteg főnököt, aki fejünk felől és lábunk alól el akarta adni a plébániát; túléljek millió bolhát, mert a főnököm magánál nem takarított ("azzal felvernék a port"), és ezek a "kedves ugró jószágok" átsétáltak hozzám; túl éljem az ÁEH megyei főkorifeusát, akinek meg kellett magyaráznom, hogy a békegyűlés meghívója – meghívó és nem idézés, tehát jogom van nem-elmenni (ezzel természetesen "elfűrészeltem magam", nem "feküdtem jól", de jól aludtam, és nem akartam lenni semmi); túléljem öngyilkos főnökömet, aki egy adventi Rorate alatt nikotint ivott (az okát máig sem tudom); túléljem másik szegény főnökömet, aki nekem is elkészítette a vasárnapi prédikációt és azt kellett felolvasnom; túléljek egy falut két filiával, ahol az első és legfontosabb szentség a "szokás" volt, amit én – sajnos?, hála Isten? – nyolc hosszú évig nem tudtam megérteni; túlélje szerzetesi hivatásom azt a négy és fél esztendő, ahol papságomban-emberségemben igazán "megtaláltam magam", az "édes Gödöllőt" (Sík Sándor), amit voltaképpen nem akartam túlélni: onnan szerettem volna nyugdíjba menni. Hivatásom papság-része ott teljesedett ki igazán: éreztem, hogy nem feleslegesen élek ezen a földön. Innen szólított ki az apáti diszpozíció Budára, onnan pedig két esztendő után Egerbe házfőnöknek-hittantanárnak, templomigazgatónak. Szerzetességemben a nyolc esztendő "palóciai számki-

vetés" két értékes eredményt hozott: a magány szeretetét és a fizikai munka felértékelését. A magányt fiatalabb koromban nem értettem, ott megszerettem. A fizikai munkában Lóránt atya szavai jutottak eszembe: "egy nap se múljék el opus humile nélkül!" Hála a mindeneget rendező Úrnak, ezt Palóciában majdnem minden nap teljesíthettem! Két esztendő után úgy ismertem pl. a fekete ribizke bokraimat, mint a hittanos gyermekeimet...

Amikor Gödöllőről rendi szolgálatba kellett men- nem, nagyítás nélkül állíthatom: véres öngyilkosság volt. Nem szégyellem: első szóra engedelmessé lettem, de irtózatossá is. Az Úr egy esztendő után, hatalmas megaláztatások árán, lelki békével jutalmazott meg, "melyhez hasonló jókat kívánok mindenkinek"

Egerből

Tádé atya

Mozsgai Tádénak az egri rendházban társa Égi Konrád Ferenc o.cist. Ők ketten Egerben az újraépítők. Szeretnénk megismertetni az öregdiákokkal Konrád atyát is. Életútja egy, a szétszórás után, de még a régi gyökerekből táplálkozó ciszterci pap sorsa, aki most nem éppen fiatalon, de teljes szívvel vállalta Rendjében a régi-új szolgálatot.

Égi Ferenc Konrád Vaskúton (Bács m.) született 1935. május 22-én. A Ciszterci Rend bajai III. Béla gimnáziumában 1946-ban kezdte gimnáziumi tanulmányait, ahova az államosításig járt. 1950-től 1954-ig a Pannonhalmi Bencés gimnáziumban tanul. Ugyanitt érettségizik 1954-ben.

Noviciátusát Budapesten tölti 1954-55-ben, közben segédmunkás a Fehérvári úti Fémipari Kutató Intézetben. 1955-től a Váci Egyházmegye kispapjaként teológus az Egri Hittudományi Főiskolán, majd 1956-59 között Budapesten a Hittudományi Akadémián. Teológiai tanulmányait 1959-60-ban Egerben fejezi be. Papszentelése Vácott 1960. június 19-én volt. 1960-tól 1968-ig a Váci egyházmegyében hitoktató és káplán

Ceglédbercelen, Csongrádon, Szabadszálláson, Örkényben, Kiskunmajsán és Ócsán. 1968-tól mint adminisztrátor, plébános: Uriban, Cserhátsurányban és Szentesen.

1988-ban a Váci Egyházmegyéből elbocsátva, plébános a Rend nagyvenyimi plébániáján 1992-ig. *Sokan emlékezhetünk 1989. május 29-ére, mikor Diákszövetségünk újraindult Nagyvenyinben, és hosszú évtizedek után először láthattuk itthon a fekete-fehér ciszterci habitust, melyet Konrád atya a vendéglátó plébános viselt*

Ezután 1994-ig asszisztens és titkár a római generális házban. 1994-től az egri rendházban él, és hittantanár.

...Sokszorosan kifejtettük már, hogy a szerzetesi életformának három alapvető vonása rajzolódik ki magyar ciszterci életünkön:

- Az első, hogy monasztikus típusú szerzetesi közösség, azaz egy nagy "család," amelyben a főszerepet a közös istendicséret kapja a zsolozsmában és a szentmisében, az elmélkedésben és imádságban.
- A második a papi, lelkiatyai vonás, amely elsősorban a ránk bízott diákok és szüleik, de ezentúl minden kereső lélek üdvösségét munkáló szolgálatra kész. Ezt a lelkiséget, a maga sajátos lehetőségei szerint, a fel nem szentelt kórus-szerzetes is hordozza.
- A harmadik vonás a tanító, a "pedagógus" Jézus példája nyomán, főként a középiskolai ifjúság nevelése és oktatása a már visszakapott és még visszavárt iskoláinkban.

Kerekes Károly Apátúr 1994. aug.18-i zirci beszédéből

Tanárainkról

E rovatban folyamatosan az előzőektől eltérően részletesebb és személyesebb hangú írásokat kívánunk közölni tanáraink életútjáról.

Ennek a sorozatnak első írását olvashatjátok, melyet dr. Berta Ferenc diáktársunk – kinek Tobákos Kilit tanár úr osztályfőnöke volt – készített.

Tobákos Kilit Pál

Nagyidán, Abaúj megyében (ma Szlovákia) született 1901. május 7-én, népes, buzgó katolikus családból. Édesapja – 13 gyermek atyja – tekintélyes, jómódú gazdálkodó, bíróviselt ember volt. Anyai nagybátyja Demkó György egri prépost-kanonok, előbb a budapesti egyetem hittudományi karán az egyházjog professzora, két ízben az egyetem rektora. A Tobákos -család négy legidősebb gyermekét ő tanította Egerben. Pál – ikertestvérével, Péterrel – 1911-ben a Ciszterci Rend egri kath. főgimnáziumába került és 1917. augusztus 11-én öltötte fel a Rend novíciusainak fehér ruháját. 1920-ban érettségizett.

1921. július 12-én egyszerű, 1924. július 12-én ünnepélyes szerzetesi fogadalmat tett. Teológiai tanulmányait a Rend budapesti hittudományi főiskoláján, egyetemi tanulmányait a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem bölcsészeti karán végezte, a latin és a görög nyelvből szerzett középiskolai tanári oklevelet. 1924. július 20-án szentelte áldozópappá Lorenczo Schioppa érsek, pápai nuncius.

1924-1925-ben Előszálláson volt káplán. 1925/26-ban gyakorló tanárként került a Rend székesfehérvári gimnáziumába, de súlyos veseműtétje után több hónapig betegszabadságon volt, majd az előszállási jószágkormányozóság központi irodájában segédszámvevőként dolgozott. 1926 - 28-ban a Rend budai Szent Imre gimnáziumában tanított. 1928-30-ban ismét lelkipásztori munkát végzett Hercegfalván, mint káplán.

Életének legjelentősebb és legboldogabb szakaszát az egri tanári éveit töltötték ki 1930-1943 között. Itt már szaktárgyaiban alapos, hivatása gyakorlatában éretten komoly nevelő tanárrá vált. Tanítványait nagyon szerette és azok is őt. Főleg az az osztály, amelyet 8 éven át – 1934-től 1942-ig – vezetett, és amelynek tanulói nagy melegséggel ragaszkodtak hozzá haláláig. Hűséggel és ragaszkodó szeretettel vették körül.

1943-46 között ismét a budai Szent Imre gimnáziumban tanított. Felsőosztályosoknak volt osztályfőnöke.

Találón jellemezte Hegyi Kapisztrán, hogy volt valami rendkívüli kedvesség ebben a visszahúzó, ritkán kitárlkozó emberben. Szívesen elszórakozott tanítványai körében, de a "kellő" mértéket mindig megtartotta. Gyakran órákig tudott "gombfocizni" kis tanítványaival és közöttük teljesen felszabadultnak érezte magát. Szerette a szabad természetet, az erdőt. Egri tanár korában sokszor járt a Bükkben rendtársaival, barátaival. Órái változatosak, magyarázatai világosak voltak. Időnként szívesen adomázott. A számonkérésben ha nem is túl szigorú, de lelkiismeretes volt. Tudott személyi kapcsolatokat teremteni diákjaival. Elbírálásukban tárgyilagos volt, senkivel sem kivételezett. Egykori tanítványai megbecsülő szeretetét érdemelte azért is, mert a háborús idők sok nyugtalansága között tudatosan törekedett osztálya lelki összetartozásának, belső öntudatának elmélyítésére.

1946-50 között a pásztói rendházban volt házgondnok és a 70 katasztrális holdas rendi birtok kezelője.

A Rend működésének megszűnése után 1950-től 1962-ig káplán és kántor volt Feldebrőn, ahol Péter ikertestvérével – az ottani plébánossal – volt együtt. Testvére halála után nem egészen egy évig Vizsolyban, majd 1962–70 között Nagyfűgeden volt kántor, ahol szerény földes kis kántori lakásában élt hűgával együtt annak haláláig, akit súlyos betegségében odaadón ápolt. 1969-ben lábtörést szenvedett.

1970. július 2-án a pannonhalmi Szociális Otthonba vonult, ahol csendes, visszavonult életet élt. Amíg betegsége el nem hatalmasodott rajta, szívesen segített a Liturgia Horarum magyarításának munkájában, Aranyszájú Szent János beszédeinek a görög eredetiből való fordításával. 1974. március 1-jén ágya mellett elesett és combnyaktörést szenvedett. A győri Honvéd kórházban megoperálták, de állapota nem javult.

1974. április 7-én, virágvasárnap délelőtt az Otthonban csendes, szelíd halállal távozott az örökkévalóságba. A pannonhalmi temetőben nyugszik.

(dr. Berta Ferenc)

kis hírek...

- Diákszövetségünk a Gárdonyi Géza gimnázium részére 2 db. magnetofont vásárolt 27 490 Ft, valamint könyvkötési munkát végeztetett 3000 Ft értékben
- A részben-visszakapott Rendházba a telefon-bevezetés teljes költségét – ennek értéke, 119 875 Ft – a Diákszövetségünk fedezte.
- Örömmel közöljük az egri polgármesteri hivatlanak Lévai Zsolthoz – a Gárdonyi Géza Gimnázium igazgatójához – írt levelét, melyben a **213. sz. Koháry István cserkészcsapatnak** mond köszönetet.

Kedves Igazgató Úr!

Ezúton mondunk köszönetet, – melynek tolmácsolására ezúton megkérem – a 213. sz. Koháry István Cserkészcsapat alábbi tagjainak, akik nemzeti ünnepünkön, **október 23-án** díszőrséget állva emelték ünnepségünk fényét a felavatásra került 56-os emlékműnél:

Csák György tanár úrnak, a csapat pk. helyettesének
Tömösvári Emese,
Kiss Annamária,
Mihály Eszter,
Csák Péter és
Mihailov Ferenc tanulóknak.

- Meghatódvá közöljük dr. Habis György tanár úrnak Wolsky Agenor diáktársunkhoz 1994. október 22-én írt levelét, melyben az egri **FEHÉR/FEKETE** kézhezvételét köszönte. Tanár úr a "fiatalabb" generáció öregdiákjait tanította igazi ciszterci szellemben a magyar nyelv és irodalom szeretetére. Részt vett Diákszövetségünk minden eseményén, és szép szavakkal buzdított bennünket.

Kedves Agenor Barátom!

Nagyon örültem küldeményednek, mely beszámolót tartalmazott a ciszterci élet sok érdekes mozzanatáról

Én sajnós már nem tudok írni, a szemem egyre gyengül. Az elmúlt hetekben beteg voltam, a változó vérnyomás gondokat okozott. Így érthető, hogy csak a legsürgősebb családi ügyekkel tudtam foglalkozni. Feleségem és Gyuri fiam állandó gondoskodása hozott vissza olyan állapotba, hogy most már a ciszterci élet eseményei is tudnak érdekelni.

Köszönöm a figyelmességedet, a ciszterci híreket, melyek számomra nélkülözhetetlen lelki táplálékot jelentenek.

...50 éves barátság melegével

ölel

Gyuri bácsi

† † † † † † **HALOTTAINK** † † † † † †

A Ciszterci Diákszövetség Egri Osztálya elhunyt tagjai:

Sebők István (1943), Horváth Béla (1940)

---

*Ha úgy gondolod, hogy jó lenne a legközelebbi Egri **FEHÉR/FEKETE** mellékletünkben valamit közölni, légy szíves írd meg vagy telefonáljál: Wolsky Agenor, 3300 Eger, Kertész u.34. tel.:(36) 317 420 vagy Oláh Gyula 1114 Budapest, Bartók Béla ú.25.III.5/A. tel:(1) 165 9374.*